

ning, idet der vil blive paalagt den Del af en Mands Formue, der sidder i Besætningen, for det første Ejendomsskyld, for det andet Formueskat og endelig Indtægtskat, Skat af den Indtægt, som fremkommer netop gennem denne Besætning. Men det, som for mig gør denne Ordning mindst tiltalende, er det, at der vil blive en ret stor Forskel derigennem paa Beskatningen af den største Del af vore Landejendomme. Desuden er der et Forhold, som vilde gøre denne Bestemmelse meget uheldig. Som De sikkert allesammen vide, findes der rundt omkring, særlig i Nærheden af de større Byer, ikke saa faa Landbrug, der drives paa den Maade, at den paagældende Ejer saa godt som ingen Besætning har, men sælger hele sin Afgrøde ind til Byen. Disse Landbrug, som i Forvejen ere stillede under ret gunstige Vilkaar derved, at de have en langt lettere Drift end Landbruget i sin Almindelighed og en mindre risikabel Drift, vilde saaledes blive favoriserede ganske betydelig med Hensyn til Beskatningen. Jeg skal for øvrigt ikke opholde mig videre derved, da den højtærede Finansminister har udtalt, at han vilde kunne gaa med til nogle Lempelser i denne Retning; men jeg har dog tilladt mig at henlede Opmærksomheden paa dette Forhold, fordi der, selv om den ærede Minister vil stille sig imødekommende i saa Henseende, alligevel er nogle, som ikke blive ligestillede. Dernæst er der et andet Spørgsmaal, som er af en, man kan gerne sige modsat Natur, thi i Stedet for at disse Bestemmelser foraarsage en Dobbeltbeskatning af en vis Del af den paagældendes Ejendom og Formue, er der en anden Bestemmelse, jeg nu skal berøre, der gaar i modsat Retning. Der staar i Forslaget om Indkomst- og Formueskat til Staten i § 12, 1: "Til skattepligtig Formue henregnes ikke: Møbler, Husgeraad, Gangklæder, Smykker og andet til husligt Indbo hørende Løsøre". Jeg kan saa grumme godt forstaa, af hvilken Grund Ministeriet har foreslaaet at fritage disse Ejendele for Beskatning; det er sandsynligvis, fordi det vilde være ret vanskeligt at bedømme Værdien af de paagældende Ejendele. Jeg indrømmer, at jeg kan grumme godt forstaa det, men paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at det vil være at lægge en Skat paa Tarveligheden, og den synes jeg dog ikke, man skulde beskattede. Det vil jo let forstaaes, at den Mand, som har de mindst værdifulde eller man kan sige, de billigste, tarveligste Møbler og Indbo, vil blive haardere beskattet end den

Mand, som har de dyre, de fine, luksuriøse Møbler og Indbo. De ville alle sammen forstaa det, naar jeg tager et Eksempel. Naar vi tænke os, at en Mand har sat 1,000 Kr. i Møbler og Indbo, og at en anden har sat 5,000 Kr., saa vil den Mand, som har det tarvelige, det simple Indbo, kun blive fri for at betale Formueskat af 1,000 Kr., medens den Mand, som har sat 5,000 Kr. i sit, og som man altsaa skulde forudsætte havde bedre Raad til at betale Skat, slipper for at betale Formueskat af de 5,000 Kr.

Jeg er ogsaa meget tilfreds med, at det foreslaas at tilskyde saa store Beløb til Kommunerne, idet jo derigennem den vidt forskellige Stilling med Hensyn til Skattebyrden, som de forskellige Kommuner have, i nogen Grad vil blive udjævnet, og jeg kan derfor ikke andet end udtale min Glæde ogsaa over dette. Men jeg maa ganske vist paa den anden Side indrømme, at naar netop dette bidrager til, at det endelige finansielle Resultat af disse Skatte love, som jeg altsaa i det store og hele kan give min Tilslutning, bliver saaledes, at det bringer en Indtægtsnedgang for Statskassen af ca. 1,700,000 Kr., forekommer det mig, at det ikke er særlig heldigt under Hensyn til vor finansielle Stilling i det hele taget og til de Krav, som ligge for, og som i høj Grad trænge til at blive gennemførte. Jeg tænker her først og fremmest paa Tiendeloven, som jeg for øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa; da den højtærede Finansminister har omtalt den, og jeg altsaa forudsætter, at han er paa det rene med, hvorfra han vil faa Midlerne til en Gennemførelse af Tiendeloven. Jeg skal derfor blot lige berøre det. Men derimod vil jeg ganske særlig henlede den højtærede Regerings og det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa, at vi nødvendigvis i en nær Fremtid maa naa frem til en Reform af vor indirekte Beskatning, af vor Toldlov. Det er en absolut tvingende Nødvendighed, ogsaa af Retfærdighedshensyn. Den mindre velstillede Del af Befolkningen, de smaa i Samfundet baade paa Land og i By ville jo komme til gennem deres Skatter at være med til at betale den Indtægtsnedgang, som fremkommer netop ved Gennemførelsen af disse Lovforslag, og naar dette er Tilfældet, og de paa den anden Side ikke faa nogen, eller i det store og hele i hvert Fald saa godt som ingen Del i Lettelsen gennem disse Lovforslag, er det endnu mere paatrængende nødvendigt, at vi faa vor Toldlov revideret og faa en fri-